

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3353/2021
20.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Драгане Бољевић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3813/20 од 22.04.2021. године, у седници већа одржаној 20.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3813/20 од 22.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3813/20 од 22.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 780/19 од 11.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде – додатка на плату у периоду од 24.06.2016. године до 24.06.2019. године, по основу дежурства ван радног времена (приправности), исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.888,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3813/20 од 22.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 780/19 од 11.09.2020. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата увећане зараде -дodatка на плату по основу дежурстава ван радног времена (приправност). О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, да приправност као посебан облик рада ван радног времена у ком запослени мора бити стално доступан да би, ако настане потреба, извршио неку неодложну интервенцију, а што у знатној мери ограничава слободу кретања запосленог, те се за овај статус запосленима додељује одређена надокнада јер такав запослени у сваком моменту може бити позван на рад, а дежурство ван радног времена врши се искључиво у циљу обављања посла.

Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијанег дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 24.06.2019. године, ради испалте износа од 80.000,00 динара. Тужба је преиначена 07.08.2020. године, повећањем тужбеног захтева на износ од 149.425,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић